

ferne. Dette er dog imidlertid mindre væsentligt, men min Hovedbetragtning er den, som jeg har nævnet. Nu ville de Herrer desuden se, at det heller ikke er den ærede Forslagsstillers Tanke at benytte dette Middel til at dække Underbalancen, og han har ikke gjort noget Forslag om at føre nogen Indtægt i Linten for disse Kreditbeviser. — Jeg kommer nu til det andet Forslag, hvorom flere Medlemmer have forenet sig, nemlig Forslaget under Nr. 14. De Herrer foreslaa altsaa, at vi skulle dække Underbalancen ved at sælge endnu 1 Million af Reservecensens Beholdning. De ville se, at jeg allerede har foreslaaet solgt 3 Millioner, men De ville jo fra første Behandling erindre, at det i Virkeligheden vil sige 2 Millioner, idet 1 Million allerede have i Kasseeholdningen, saa at jeg altsaa har foreslaaet at sælge 2 Millioner. Det er disse 2 Millioner, som skrive sig fra det Aar, jeg nys nævnte, Finansaaaret 1869—70. Det er omtrent Underbalancen fra det nævnte Aar, som vi nu skulle gjøre god igjen. Nu sige de Herrer, at foruden denne Underbalance fra 1869—70 skulle vi ogsaa dække Underbalancen for Aaret 1872—73 af Reservecensens, det vil sige, vi skulle Aar efter Aar spise op af, hvad vi eie, for at tilfredsstille vore løbende Fornødenheder. Dette er nu, mine Herrer, for det Første i og for sig en meget slet finansiel Fremgangsmaade; det er saaledes, at de Stater gjøre, der leve af Haanden og i Munden, som søge at faae de allernødvendigste Midler straaede sammen, for at Tjenesten kan gaa daglig, men hvor der ikke er nogen virkelig Forudsæenhed, ikke nogen viss Sparommelighed, og jeg kan dernæst sige de Herrer, at det er en Fremgangsmaade, som aldrig før har været anvendt i den danske Rigsdag. Vi have, saalænge jeg har kjendt den, — og jeg har været her fra Begyndelsen af, — altid fulgt en anden Fremgangsmaade, som er den, at man ikke skal fortære af Formuen i de gode Tider, men tværtimod skal udvikle og forøge og befæste den i de gode Tider; men det, at tage af den, at sige: Nu tog vi saa Meget ifjor, nu tage vi saa Meget iaar, og stadig at gaa frem paa denne Maade, indtil det maaske Intet er til-

bage, det er en meget fordømmelig finansiel Politikk. Men hertil kommer endnu den Ting, at dette Forslag slet ikke hjælper mig noget, thi jeg antager det ikke for muligt for mig at sælge endnu en Million af Reservecensens Midler. Jeg er gaaet saa vidt, som jeg har kunnet i den Henseende ved at foreslaa de to Millioner solgte. Det er, som det ærede Thing vil se, ikke uden Betænkkelighed, at jeg har gjort dette, og derfor har jeg ogsaa tilføiet i Finanslovsforslaget et udtrykkeligt Forslag til Bemyndigelse til en Udvei for det Tilfælde, at jeg ikke paa rimelige Vilkaar skulde kunne sælge disse 2 Millioner af Reservecensens. Naar De nu sige til mig: Du maa gjerne sælge 1 Million til, saa siger jeg: Det kan ikke hjælpe mig noget, thi jeg kan det ikke; at De hyde mig denne Million, er for mig af aldeles ingen Værdi, det er det Samme, som om De aldeles Intet havde budt mig. Deraf ville de Herrer altsaa se, at vi forsaavidt staa ligeoverfor det samme Standpunkt, som vi have været paa fra Begyndelsen af, nemlig at der er en Underbalance mellem Indtægter og Udgifter tilstede, og jeg maa bede Dem om at sørge for, at denne Underbalance bliver dækket, thi ellers kan jeg ikke paatage mig at udrede de Penge, som De have bevilget i forskjellige Retninger. Sagen om de jydskke Jernbaner har været meget stærkt trukken frem ved denne Behandling. Dette har jeg slet ikke gjort, thi jeg har, som jeg tillod mig at udtale ved første Behandling, betragtet de jydskke Jernbaner altsaa paa samme Maade, som jeg betragtede de andre ekstraordinære Udgifter, som vi have foreslaaet paa forskjellige Konti paa Finansloven. Det er Udgifter, som jeg alle sammen anser for at være i Statens sande Interesse; men, mine Herrer, enhver Bevilling af Udgifter sker under Forbehold af, at Finansministeren er i Stand til at udrede dem, og jeg anser mig ikke for at være i Stand til at udrede alle de Udgifter, der ere bevilgede, naar jeg ikke faar Dækningsmidler. Det er dette Standpunkt, jeg har indtaget fra Begyndelsen af; det ville de Herrer indrømme mig. Ligeoverfor dette og andre Foretagender er Alt bevilget under denne Forudsætning, og De maa altsaa vide, at jeg ikke kan frafalde